

Protokol pro zápis kvalitativního dotazníku

Číslo

Datum 7. 12. 2011

Skupina divadla

MDB

Vaše jméno Dorota Lichvárová

Demografické údaje o respondentovi

Věk

po 40 (1963-66)

Pohlaví Žena

Studium

Povolání Učitelka

Poznámky:

-Jana Dufková

-Učitelka na základní škole 1. stupeň (konkrétně prváky)

-Ročník 1963-66 něco po 40

-Nemá abonmá

-Bydlí mimo Brno

-Poprvé v divadle jako dítě

Zprostředkovaně:

Říkala, že se těší na představení, tak byla strašně nadšená, těší se velmi. Těší se úplně na všechno, těší se kompletně na celý zážitek z toho, že se půjde podívat do MDB na něco.

Takže těší se na herce, na režii, na nějaký nový titul anebo na něco co už zná. Zná všechny ty věci, co tu máme vyjmenované. Je to pro ni odpočinek, spíš by sem řekla taková...že se tím odmění. Je to pro ni taková odměna. Že nekoupí si čokoládu, ale jde do MDB.

Určitě je to pro ni společenská událost, protože tam chodí buď s kamarádkami, jakože s nějakou skupinou známých, se kterými se zná, anebo s dcerou, anebo tam chodí ještě se školou, když mají nějaký zájezd, anebo z kulturního centra, které mají tam v té jejich dědině, takže je mimo Brno.

Na obsazení říkala, že se nejvíc těší konkrétně na Ondříčka, protože říkala hodně příběhů, jak s ním se stále setkává někde i v té jejich obci...takže na toho Ondříčka, ten je její srdcovkou. Potom se těší taky na Aleše Slaninu, protože ho nedávno poznala v divadelním klubu a že byl velmi milý a že se líbí její dceři. Takže Ondříček a Slanina.

Nerozlišuje či jde na muzikál nebo na činohru, protože se komplexně těší do MDB, jak jsem už říkala. Takže úplně na všechno. Jí je to jedno, nepreferuje fakt. I když sem se jí snažila trochu přitlačit do toho, nevybírala. Jak se těší na činohru, tak se těší i na muzikál. Neřeší to.

Samozřejmě na muzikále se jí líbí písničky, efekty, ale i to propojení s publikem, to že herci, teda hlavně ten její milovaný Ondříček, že jako komunikují s publikem, že si jich všimnou. Říkala příhodu, že když seděla v první řadě, tak že to bylo takové milé, že se na ni podíval, a potom že se s ním setkala a on říkal, že ji skutečně viděl, že to není jen tak.

Nerozlišuje či je to světový nebo český titul nebo původní inscenace od Městského divadla.

Samozřejmě říkala, že ten světový titul jí něco řekne, že jí to víc zarezonuje v jejích informacích co má, ale neřeší to, že by se vybrala, že na toto nechci, prostě pro ni je každá návštěva divadla svátek. Ale nerada chodí na něco smutné, neříkala až úplně tragické, ale vysloveně jakože těžké, něco co zatěžkává mysl. Ráda chodí se do divadla pobavit, nemusí to být něco nutně něco lehkovážného, myslím nějaká komedie nebo něco co má jednoduchou hudbu, zápletku, ale něco prostě na čem se pobaví. Určitě nechodí ráda na tragédie.

Myslí si, že Městské divadlo Brno je velmi dobře vybavené po technické stránce, takže samozřejmě i na to se těší, že to tam uvidí, že je to úžasné, jak se to tam všechno hýbe atd.

Abonentka není.

Neumí se představit, že by odešla z divadla před koncem představení. Ani náhodou, ani například v polovině, že přes přestávku. Prostě ptala jsem se, jestli si to dokáže vůbec představit, že co by muselo být a rezolutně pověděla, že ne, že nic takového co by ji donutilo. Prostě ne, zůstala by za každých okolností.

Co ji vede k návštěvě Městského divadla?

Tak jednak, že tam má ty oblíbené herce, ale líbí se jí...myslím to, jako to divadlo komunikuje s divákem, že s ním komunikuje, ne tak jako že mu jde na ruku, tak až úplně ne, ale že je to přístupné

to co uvádějí je přístupné divákovi, že si tam vždycky najde něco, co ji potěší, co ráda uvidí. A samozřejmě setkává se tam s přáteli, většinou je tedy ona iniciátorem návštěv, a setkává se s přítelkyněmi, má tam nějaké známé, se kterými chodí do divadla, vždycky mají takový rituál, že si zajdou do toho divadelního bufetu dají si nějaké vínko, nějaký drink, popijí trochu, povykládají si, prostě je to pro ni relax. Určitě by lístky do Městského divadla navrhla i jako odměnu, pro někoho, komu se chce zavděčit, že například dceři daruje lístky k narozeninám nebo k nějakému svátku, nebo někomu, kdo jí pomohl, že by to dala, že by koupila lístky jako odměnu. Myslí si, že je to natolik hodnotná věc, kterou by se mohla odvděčit.

Přestávky jí vyhovují, nikdy se nad nimi nijak nezamýšlela, bufet jí také vyhovuje, protože se tam setkává s těmi známými. Výstavy si moc nevšímá, co jsou na činoherní scéně, protože jsou na jiném poschodí tuším, a za další, většinou v čase té přestávky se radši věnuje tomu, že se tam střetne s těmi kamarádkami, uvidí se, povykládají, dají si to víno. Spíš jí jde o to. Anebo si prohlídne nějaké ty jiné věci, co jsou tam v divadle vyvěšené, ale ne ty výstavy.

Divadelní klub nenavštěvuje, protože si myslí, že to normálně pro lidi otevřené není. Byla tam jen jednou, se tam nějak dostala, tam právě potkala toho Ondříčka a měla z toho úžasný zážitek, byla tím nadšená. Takže nechodí tam, byla tam jen jednou.

Jak jsem už říkala, chodí do divadla s dcerou, s kamarádkami a také s kolegyněmi z práce, když teda chodí jako zájezdy ze školy. Ona je iniciátorem, samozřejmě když je to nějaký zájezd ze školy, tak se ona podřídí.

Jak se připravuje na návštěvu divadla?

No sežene si nějaké informace, či už autora nebo režii, tak zhruba si to nějak proklepne, o co vlastně jde. Zamyslí se, jestli četla dramatickou předlohu, když ne, tak ji nechte dopředu, aby byla připravená, ale celkově říkala, že u nich doma probíhá takový proces, když chodí do divadla, že se na to připravují, že když šli na Mary Poppins například i s dětmi ze školy, tak zadala jim čtení, připravili se na to, co tam uvidí. Stejně tak i s dcerou, něco si o tom zjistí, co se týká samotné té inscenace myslím, popřípadě obsazení. Říkala, že to představení je už pro ni vyvrcholením, když přijde ten konečný zážitek, ta třešnička na dortu, ale že má ráda celý ten proces, od kdy teda získá lístky, nebo se doví, že jich dostane, až po to, když tam přijde, že se na to připravuje a má z toho radost.

Recenze nechte a nechte je z toho důvodu, že to nemá ráda, protože si myslí, že kritici anebo ti lidi, co píší recenze, jsou velmi kritický, a že to nehodnotí z toho hlediska běžného diváky laika, tím pádem to pro ni není směrodatné, to co se tam píše, a tím pádem nemá potřebu si kazit ten zážitek z toho, že si něco přečte. Automaticky předpokládá, že tam nebude všechno úplně vyzdvihnuté do nebes.

Úprava zevnějšku, říkala, že to závisí od toho, jestli jde rovnou z práce nebo jdou někdy přes víkend, tak teda má čas se připravit. Když má čas se připravit, tak si vezme nějaké slušivější oblečení, trošku se víc nalíčí, nic přehnané, říkala, že rozhodně si nebere nějaké róby anebo přehnanou péči už jen z toho důvodu, že Městské divadlo, obě dvě scény, jsou postavené v jiném stylu, tím pádem tam chodí jiný typ lidí celkově, takže si to nevyžaduje, říkala, že to ten prostor nepřeje nějaké přehnané oblékání se. Že se samozřejmě obleče slušně. No, a když jde z práce, myslí na to dopředu, že půjde do divadla, takže si s sebou vezme nějakou tu slušivější halenku, říkala, že popřípadě se převleče, ale určitě ne nějak radikálně.

Nevadí jí, když přijde do divadla někdo nevhodně oblečený, protože to snáší, nic si z toho nedělá. Spíš bavily jsme se o tom, že ona má ty zkušenosti s těmi dětmi, když je učitelka, a říkala, že ji zamrzí, když děti přijdou...například že chlapci mají oblečené slušné kalhoty, ale že mají na nohách botasky nebo mají mikinu, že to tak zamrzí, že to není velmi vhodné, ale nedává to za vinu jim, ale spíš jejich rodičům, že je nějak nevedou k tomu, aby se celkově oblékli společensky. Ale nepohoršuje ji to, říkala, že ani džíny jí nevadí, protože jednak scéna to unese, když je moderní a džíny v dnešní době nejsou už projevem vulgárního oblečení. Říkala, že když máte k tomu pěkný top, tak je to v pořádku. Nepohoršuje ji to. Spíš ty mladší děti nebo ty teenagery, tak se zamyslí nad těmi jejich rodiči, že je nevedou k tomu, aby se nějak lépe oblékli. Velmi to neřeší.

Navštěvuje ještě, chodí například někdy do Mahenky do Národního, to je tak jediné, co říkala tu činohru. Další scénu vůbec nevyhledává.

Z ostatních kulturních institucí...tuším, že vzpomínala jen ty výstavy, že sem tam něco. A dokonce ani kino nevzpomínala, teda jen ve smyslu, když je něco velkého, co ji zaujme jako třeba Harry Potter, že byly s dcerou spolu na té první části a teď nestihly tu druhou část ještě vidět, tak čekají, až to bude na dvd nebo co a že se těší, až se na to spolu podívají. No, a že televize ji v poslední době vůbec nenaplnuje, že se tam nemůže najít svůj program, že je pro ni zbytečná, myslí si, že tam není nic, co by ji zaujalo.

Nemá abonmá

Je mimo Brno

Pamatuje si, že poprvé byla v divadle v Janáčkově na Broučcích, pamatuje si to, protože má takovou zlou zkušenost, jo ještě chodí i na operu do Janáčkova nebo i s dětmi ze školy, zlou zkušenost, že chtěla jít na záchod a že potom špatně odbočila, jako malé dítě si nezapamatovala cestu a na chvíli se ztratila, takže to bylo nepříjemné, že je to obrovský prostor, ale že teď se snaží, když jde s dětmi nějak předejít těmto záležitostem. Usměrní je, čeká na správném místě, protože si sama dobře pamatuje, že to nebyl velmi dobrý pocit, když se cítila, že je ztracená.

A jestli je pro ni divadlo finančně nákladná záležitost?

Tuším, že pověděla něco ve smyslu, že kdyby byly vstupenky lacinější, přijala by to, ale nestěžovala si na to, že by to bylo velmi drahé. Ona fakt má takový intenzivní zážitek, že to představení až tím vyvrcholením toho celého, té celé přípravy na to, co uvidí, že si myslím, že jí to i stojí za ty peníze.